

ת"ד (פתח תקווה) 4939-08-24 - מדינת ישראל נ' ג'ילבר סבח

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

ת"ד 4939-08-24 מדינת ישראל נ' סבח

לפני כבוד השופט עידן שניר

המאשימה
נגד

מדינת ישראל

הנאשם
ג'ילבר סבח

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של המבקש לאחר שלא התייצב לדיון בעניינו ביום 20.11.24

1. בתיק בית המשפט סרוק אישור מסירה לדיון לפיו ההזמנה לדיון נמסרה "לידי הנמען הרשום". באישור המסירה נכתב שמו של הנאשם כמי שקיבל את דבר הדואר וישנה חתימה. האישור תקין ומלא וכולל את התאריך ושעת הביקור של הדואר וכתובתו של הנאשם.
2. בבקשתו לביטול, טוען המבקש כי לא ידע על מועד הדיון הקבוע בעניינו וגילה שנשפט בהעדרו לאחר שנכנס לאזור האישי הממשלתי. המבקש טוען כי אישור המסירה אינו חתום על-ידו שכן החתימה נראית כמו "קשקוש". המבקש מציין כי הוא עובד כנהג מונית, מתגורר לבדו, ולא ייתכן שחתם על האישור או שמישהו קיבל את המכתב בשמו. נטען כי בשעה שבה ביקר הדואר היה בעבודה.
3. המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי המבקש קיבל לידיו את הזימון לדיון לפי אישור המסירה, וכי הטענות של המבקש הועלו בעלמא ללא אסמכתאות.
4. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: (1) **הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו**; (2) **אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין**. הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדין.

לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 **חילף נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.11.04)). עוד יצוין כי השיקולים בבקשה לביטול פסק דין זהים לאלו העוסקים בהארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, נז(6) 793 (2003)).

5. באשר לשיקול הראשון, על המבקש להראות כי אי-התייצבותו לדין לא נבע ממחדלו שלו, אלא כתוצאה מסיבות שאינן תלויות בו. ככלל, די בהוכחת משלוח ההזמנה למשפט בדואר רשום אף ללא אישור המסירה וזאת בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974. התקנה מקימה חזקה משפטית של מסירת דבר דואר, וזאת אף ללא אישור מסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום. מי שמבקש לסתור את החזקה, עליו הנטל לשכנע כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו, וזאת במאזן ההסתברויות.

6. לא מצאתי כי ישנה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם לדין בעניינו. אישור המסירה שסרוק בתיק בית המשפט חזר בציון "לידי הנמען הרשום", והוא חתום. אין חולק כי לבית המשפט אין את הכלים לברר טענות זיוף או התחזות. ככל שהמבקש טוען כי דבר הדואר לא נמסר לו אישית או שחתימתו זויפה, היה עליו להגיש תלונה במשטרה או למצער, לערוך בירור מול רשות הדואר. דבר זה לא נעשה, ולכן המסקנה היחידה היא שהנאשם ידע על הדין ובחר שלא להתייצב ללא סיבה מוצדקת.

7. גם לא שוכנעתי כי השארת פסק הדין על-כנו יגרום למבקש עיוות דין. המבקש השליך את כל יהבו על סוגיית המסירה, ודחק לקרן הזווית את סוגיית עיוות הדין. המבקש לא טען דבר וחצי דבר ביחס לאירוע התאונה שארע בחודש אפריל 2024, שבמסגרתו פגע עם חזית רכבו בהולכת רגל שחצתה במעבר חציה. גם לעניין העונש, המבקש לא טען דבר, וממילא אני סבור כי הוא הולם את חומרת העבירות ונמצא ברף התחתון של המתחם, בשים לב לפסילת המינימום הקבועה בחוק.

8. ניתן היה לדחות את הבקשה על כל רכיביה מהטעמים שפרטתי לעיל. אולם, אך ורק לאור העובדה כי הנאשם אווז ברישיון נהיגה משנת 1976 ואין לחובתו הרשעות קודמות כלל, מצאתי לנכון לבטל את רכיב גזר הדין בלבד ולתת לנאשם לשטוח טענותיו בפניי בטרם אגזור את דינו. משום כך, אני מורה על ביטול רכיב גזר הדין בלבד וזאת בכפוף לתשלום הוצאות בסך 1,000 ₪ בתוך 30 ימים מהיום. ישולמו ההוצאות, גזר הדין יבוטל וייקבע מועד חדש לטיעונים לעונש.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"ה, 27 יולי 2025, בהעדר
הצדדים.